

**BIBLIJSKO - MOLITVENA ZAJEDNICA
SVETI PETAR I PAVAO**

POZIV NA OBRAĆENJE

Obraćenje je temeljni zahtjev Evanđelja

Da bi netko primio Kraljevstvo Božje, Isus u svojoj nastupnoj propovijedi ističe dvije stvari:

vjeru i obraćenje. O vjeri je bilo govora u prošloj katehezi, a sada nešto o obraćenju.

Obraćenje kao temeljni zahtjev Evanđelja, naziva se izvorno **'metanoja'**, izraz taško prevodljiv na naš jezik. To je u stvari dvosložna riječ gdje **'meta-'** označava neko okretanje, preokretanje, a **'-nojeo'**, misliti, razmišljati, vrednovati. Tako bi to u stvari bio obrat u razmišljanju, vrednovanju, novi pravac gledanja. Sve što čovjeka vodi, pokreće, dobilo je novi smjer.

SJETI SE, ČOVJEČE,
DA SI PRAH
I DA ĆEŠ SE
U PRAH VRATITI!

“OBRA TITE SE I VJERUJTE EVANĐELJU!”

U novozavjetnim spisima postoji još jedan izraz za obraćenje, a to je: **'epistrepo'**, koji označava promjenu pravca. Tako u Petrovoj poslanici (2,25) stoji: „Poput ovaca lutaste, ali sada ste našli **svoj pravac – obratiste se pastiru vaših duša.**“

Svako ovo razmišljanje pokazuje jedan vid obraćenja i nosi svoju poruku. Svim tim pojmovima je zajedničko da čovjek da bi primio kraljevstvo Božje i **sam nešto mora učiniti, mora kako je to naviještao Krstitelj na Jordanu 'pripraviti put, 'poravnati staze', 'ispuniti doline'**. Da bi Bog došao u čovjekovo srce, da bi tu nastao novi Božji svijet, Kraljevstvo Božje – **čovjek mora učiniti 'metanoju', promijeniti svoje razmišljanje i vrednovanje, obratiti se. Što to znači?**

Što je obraćenje?

Obraćenje u evanđeoskom smislu je obraćenje k Evanđelju. Nije važno kod toga otkuda se kreće, **nego kamo treba stići.** Obratiti se znači prihvatiti Evanđelje, njegovu logiku i razmišljanje, promijeniti svoje dosadašnje vrednovanje i početi živjeti iz evanđeoskih vrednovanja. No, **kako je Evanđelje sam Isus Krist, to onda znači promijeniti svoj način vrednovanja i početi živjeti svoj život iz Isusovih vrednovanja, kako je to on pokazao svojim životom i porukom.**

I pravednici se moraju obratiti

Tako je obraćenje u evanđeoskom smislu šire i sveobuhvatnije od pojma 'obraćenje od grijeha'. Isus svoj zahtjev obraćenja stavlja na sve koji žele primiti kraljevstvo Božje bili oni pravedni (kao farizeji koji su bili pobožni i sve održavali) ili grešnici. **Svi se moraju obratiti.**

Netko ne mora imati grijeha, ali nema logiku i djelovanje u skladu s Isusovim vrednovanjem, nije obraćen.

Na primjer: nije nikakav grijeh ako dijeleći milostinju i pomažući materijalno drugima usput to i pričaš, kako bi te drugi pohvalili. Ali nije po Evanđelju, po Isusovom vrednovanju (vidi Mt 6,3), jer to treba vidjeti samo Otac koji je na nebesima. Ili, nije grijeh ako se tjeskobno brineš za svoj život, ali nisi obraćen, jer Isus želi da ovaj svoj život živimo iz povjerenja u Oca našega koji nas ljubi, brine se za nas i zna što nam treba i prije nego ga zamolimo, a naše je samo da tražimo Kraljevstvo Božje **(Mt 6, 31-34)**.

KRŠĆANSTVO JE:
znati i
ljubiti
Isusa Krista.

Svatko se mora obratiti. Još da nešto kažemo o onom 'k', koje smo gore istakli. Obraćanje, kako ga ima pred sobom Evanđelje, a vidljivo je iz Isusove prakse, jest prvenstveno 'obraćenje k', a ne toliko prvenstveno 'obraćenje od'. **Isus se u susretu s ljudima ne bavi toliko njihovom prošlošću, za njega nije važno odakle tko 'starta', već kuda treba stići. On jednostavno poziva: „Hodi, pođi za mnom.“** Važno je kod svih tih ljudi, da od susreta s **Isusom žele biti drugačiji.**

Matej carinik (grešnik), Marija Magdalena grešnica, Petar i Andrija prosječni seoski ribari sasvim svojim ljudskim slabostima. Zanimljiv je Isusov susret sa Zakejom. Opisuje ga Luka u svojem Evandjelju. **Lk 19,1-10.**

Isus ne sudi nego pridiže

Zakeja tjera radoznalost, želi vidjeti tog glasovitog proroka o kome svi toliko pričaju. Mislio je proći nezapažen, ta on Isusa ne treba za svoj život. **Bogat je, na visokom položaju, ima svega u izobilju. Ali Isus treba njega.** On ga je došao potražiti i spasiti (tako završava ovaj odlomak) i **što se događa?** Isus ga poziva, želi doći k njemu u njegov dom. A Zakej? **On želi postati drugačiji! Ne želi više prijašnji život.** Polovicu imetka daje siromasima, ako je koga prevario, želi to nadoknaditi.

**Obraćanje –
spasonosan
susret s Kristom**

**Zakej postaje novi čovjek
(Lk 19,1-10)**

I to je obraćenje. Susret s Isusom koji mijenja čovjekov život. Isus mu nije spominjao njegovu prošlost i nije ga zbog nje korio, već ga je pozvao da ide naprijed. Istu stvar doživljavamo u Isusovom susretu sa ženom koje je uhvaćena u preljubu.

Iv 8,1-11.

Isus je nije korio, predbacivao joj njezin grijeh, već ju je, dapače, zaštitio od kamenovanja i smrti te je pozvao da ide naprijed: „Ni ja te ne osuđujem. Idi i odsada nemoj više grijешiti“. Pokušajmo razumjeti poruku ovih Isusovih ponašanja.

Evandjelje nam ne propisuje pravila obraćenja. Ono prvenstveno želi nadahnuti naš život novim svjetlom, novim kategorijama razmišljanja, staviti nas na novi kolosijek. Upoznavajući sve više Isusa u sebi u isto vrijeme doživljavamo potrebu vlastitog obraćenja, **promjene života, kako bismo mu se suobličili, pa i sami postali takvi.** Često puta je naša prošlost, naši grijesi ono što nas opterećuje i radi čega se bojimo bliže pristupiti. Sjetimo se tada Isusovih riječi u Zakejevoj kući: on je baš i došao zato da potraži i spasi izgubljeno. Možda nas već dugo traži, ali se ne želimo odazvati, ne želimo sići sa smokve, ostaviti dosadašnji način života, nemamo Zakejevu spremnost – promijeniti svoj život, postati drugačiji.

Potreba vlastitog obraćenja

Možda ne vidimo potrebu vlastitog obraćenja, jer mislimo da smo dobri i pravedni uz neke 'sitne' slabosti i 'pogreške'. To je ono zbog čega je Isus najčešće dolazio u sukob s farizejima. Bili su to ljudi koji su najbolje obdržavali Zakon Mojsijev, molili sve propisane molitve, postili dva puta tjedno, davali redovito desetinu od svega i do u tančine vršili sve propise. I dok nam Evanđelja ne donose ni jedan Isusov govor koji bi održao protiv grešnika, dotle imamo tu i te koliko prijekora upućenih upravo farizejima. Zatvoreni u vlastitu pravednost učini su se nesposobnim za obraćenje Evanđelju i Kraljevstvu Božjem.

Isus je to ilustrirao i slikama. Tu je najprije glasovita slika o 'izgubljenom sinu', koju često promatramo samo u odnosu na sina koji odlazi od Oca, pa nam slika nije potpuna. Važan je uvod u to poglavlje Lukinog Evandželja (pog. 15): oko Isusa se skupljaju carinici i grešnici, a tu su i farizeji, dakle, dvije vrste ljudi – dobri i grešnici. **Zato Isus govori o dva sina, dobrom i grešnom.** Važan je svršetak slike: tko je ostao na kraju izvan očinske kuće? Dobri sin, jer nije mogao prihvatiti logiku svojega oca, jer nije mogao prihvatiti svojega brata. U tome ga je smetala vlastita pravednost.

Bijeg u vlastitu pravednost, često je najveća zapreka susreta s Bogom. Isusu nije bilo toliko važno kakav je tko bio kad ga je našao, već koliko ga treba za svoj vlastiti život. Zato je njemu daleko bliži jedan veliki grešnik koji ga treba, nego jedan samodostatan pravednik., koji čeka samo da ga Bog zato nagradi. Pogledajmo, na kraju, kako Pavao u poslanici Efežanima razlikuje dvije situacije: prijašnju – bez obraćenja, od one 'biti u Kristu':

Ef 4,17-18 i 22-23:

Bit obraćenja je u tome da čovjek odloži prijašnje ponašanje i zaživi po Evanđelju.

**Zašto je Ime Isus
ime iznad svakog drugog imena...
'Najistaknutiji u cijelom stvaranju'
-Odgovor kritičarima
na Kološane 1, 15...**